

בעניין: **עתירה עפ"י חוק חופש המידע, התשנ"ח - 1998**

העותרת: **גישה – מרכז לשמירה על הזכות לנוע (ע"ר)**

ע"י ב"כ עוה"ד תמר פלדמן ואח' מ"גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42
תל אביב, 67770
טלפון: 03-6244120; פקס: 03-6244130

- נגד -

המשיבים: **משרד הביטחון ואח'**

כולם ע"י פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1, מיקוד 64294 תל אביב
טלפון: 03-6970222; פקס: 03-6918541

תגובת העותרת לתשובת המשיבים

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 25.4.2010 מתכבדת העותרת להגיש את תגובתה לתשובת המשיבים מיום 25.4.2010:

- בתגובתם הודו המשיבים בפעם הראשונה, לאחר שנה של בקשות וחצי שנה של הליכים בפני בית משפט נכבד זה, כי ברשותם מידע ומסמכים רלוונטיים לבקשת העותרת.** העותרת מברכת על גילוי ראשוני זה, אך בה בעת מצרה על כך שנדרשו מאמצים כה רבים, בכללם התערבותו של בית המשפט הנכבד, על מנת להביאנו לנקודה שאינה אלא נקודת המוצא לדיון בעתירה.
- חמור מכך, ההודאה בקיומם של המסמכים המוזכרים בתשובת המשיבים, **סותרת בצורה בוטה הצהרות קודמות בעל-פה ובכתב**, אשר הוצגו בפני בית המשפט הנכבד. כך, בתגובתם המקדמית של המשיבים מיום 17.1.2010, אליה צורפה תשובת המשיב 4 לשאלות העותרת, נכתב: "לא קיימת רשימה הכוללת בתוכה את כלל הטובין העוברים לרצועה." בדיון בפני בית המשפט ביום 21.1.2010 חזר והצהיר ב"כ המשיבים כי אין רשימה של סחורות שכניסתן לעזה מותרת או אסורה. והנה, כעת מסתבר כי קיימת "רשימת מוצרים הומניטאריים המאושרים להכנסה לרצועת עזה" – רשימה "המתעדכנת מעת לעת, בהתאם למדיניות".
- בדומה, בתגובה לבקשותיה החוזרות והנשנות של העותרת לקבל את הנהלים העוסקים בבחינת בקשות להכנסת סחורות לעזה ואת הקריטריונים לפיהם נקבעים סוגי ומכסות הסחורות המותרות לכניסה, חזרו המשיבים שוב ושוב על הצהרותיהם כי אין בידיהם כל נוהל רלוונטי. העותרת הציגה בפני בית המשפט אינדיקציות ברורות לכך שמידע, נהלים ומסמכים רלוונטיים קיימים בידי המשיבים ואף הטעימה שיש לצפות שהרשויות אינן מקבלות החלטות גחמניות באשר להפעלת שליטתן על מעברי הרצועה, אלא מתבססות על הנחיות ונהלים. והנה, הפלא ופלא! לפתע מצהירים המשיבים שבידיהם "נוהל הרשאת הכנסת טובין לרצועת עזה", אשר "מסדיר את אופן גיבוש המדיניות הנוגעת להכנסת טובין לרצועת עזה" ואף "את אופן עדכון רשימת המוצרים המותרים לכניסה לרצועת עזה".

4. אין דרך אחרת לומר זאת: המשיבים הציגו בפני בית המשפט הנכבד מצג שווא. התנהלותם של המשיבים בעניין שלפנינו מעידה, בלשון עדינה ומגמדת, על חוסר ניקיון כפיים ויש בה כדי ללמד על כנות טענותיהם של המשיבים בתשובתם האחרונה.

5. לגופן של טענות המשיבים רואה העותרת להתריע מפני הרחבה חסרת תקדים של משמעות התיבה "חשש לפגיעה בבטחון המדינה" שבסעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע" או "החוק"). על פי אופיו, המידע המבוקש אינו אמור להיות מידע "מסווג", ועובדה היא שהמשיבים לא טענו עד כה כי מדובר בחומר מסווג או חסוי. תיאור המסמכים בתשובת המשיבים אף הוא לא מגלה צורך ביטחוני מיוחד בהסתרתם. יתר על כן, הקלות בה הפעילו המשיבים את הסעיף שבסעיף 9(א)(1) לחוק מעלה חשש כבד כי המשיבים לא שקלו כראוי את האינטרסים הציבוריים שמנגד ולא איזנו כנדרש על פי חוק בינם לבין הצורך הביטחוני לכאורה.

6. לא ידוע לעותרת על כל מקרה אחר בו טענת חיסיון ביטחוני כה רעועה ולא מוסברת התקבלה בבית המשפט בהקשר של חוק חופש המידע. השימוש בסעיף 9(א)(1) צריך להיות מצומצם למקרים בהם הסכנה בחשיפת המידע ברורה, ואף זאת, לא לפני שנעשה איזון אל מול אינטרסים ציבוריים אחרים, כנדרש על פי סעיף 10 לחוק. פרשנות מרחיבה של הסעיף תחתור תחת יסודות ומטרות חוק חופש המידע ויש להישמר מפניה.

7. על השימוש המופרז בטיעוני ביטחון כתב נתן אלתרמן לפני שישים שנה:

"דבר הממשל

תקיף בלי חֵת:

"צרכי בטחון הם!" – ותם הויכוח."

(נתן אלתרמן, **כתבים** 279 (כרך שני, תשכ"ב)).

8. נדמה כי דברי מליצה אלו תקפים היום כשם שהיו בימי קום המדינה. התנהלות המשיבים במקרה זה, ובפרט טענתם החדשה והגורפת לפיה חשיפה – ולו חלקית – של המידע המבוקש תפגע בבטחון המדינה, מעלה חשש לשימוש נרחב בסייגים ביטחוניים ובטענות חיסיון (ר' דבריו של השופט רובינשטיין בבג"ץ 2467/05 **גורנברג נ' הממונה על ארכיון צה"ל ומערכת הביטחון** (טרם פורסם, 13.1.2010)). לאור זאת, ישנה חשיבות עליונה לקיום ביקורת שיפוטית ולמתיחת גבולות ברורים לשימוש בסייגים לגילוי מידע, תוך שמירה על עקרונותיו של חוק חופש המידע והקפדה על יישומו כראוי.

תחולתו של סעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע

9. העותרת נדהמה לקרוא בכתב התשובה, כי המשיבים טוענים לתחולתו של סעיף 9(א)(1) לחוק חופש המידע על מסמכים שעד כה התעקשו שאינם קיימים. לאחר חצי שנה של התדיינות מעלים המשיבים לראשונה טענה שיכלו לטעון בקלות רבה, אם היה בה ממש, כבר בהתחלה. אכן, מעורר תהייה.

10. תהיית העותרת גברה לאחר שנוכחה מתיאורם של המסמכים בכתב התשובה שאינם מסוג המסמכים שחשיפתם עלולה "לסכן את ביטחון המדינה" או "לפגוע ביחסי החוץ של המדינה"

ככאלו. הרי לא מדובר כאן בחשיפת סודות אמל"ח או שיטות לחימה ואף לא בגילוי התכנית המדינית.

11. העתירה דגן עוסקת בגילוי מידע הקשור לאופן בו מופעל ומווסת מעבר הסחורות לרצועת עזה, היינו בנהלים המכתיבים את כלכלתה של אוכלוסיה אזרחית המונה מיליון וחצי בני אדם. נהלים אלו, הקובעים מה ניתן ומה לא ניתן להכניס לרצועת עזה ובאיזה אופן, מכתיבים את התנהלותם של סוחרים, יבואנים, צרכנים וארגונים הומניטאריים וחשיפתם חיונית לעבודתם השוטפת.
12. ככלל, נהלים מסוג זה מחויבות הרשויות לפרסם באופן יזום בהתאם לסעיף 6 לחוק. אלא שתחת זאת נקטו המשיבים בטקטיקות של הכחשה והטעיה, עד שנאחזו באילן הגבוה מכולם – ביטחון המדינה.
13. קשה לדמיון כיצד פרסום רשימה המונה מוצרים כמו תרופות, מוצרי מזון ומוצרי היגיינה (כמה מהדוגמאות שנתנה המדינה בתגובתה המקדמית) או גילוי נהלים הנוגעים לקביעת הרשימות ולניהול מעקב אחר מלאים עלולים לפגוע בביטחון המדינה. קשה גם להעלות על הדעת מדוע וכיצד עשויים אלו לפגוע ביחסי החוץ של ישראל. אלא אם מתרגמים המשיבים את החשש מפגיעה בתדמית המדינה לחשש מפגיעה ביחסי החוץ שלה, אבל זו כמובן פרשנות לא סבירה ואין להניח שהמשיבים שגו בה. אם כן, מה עומד ביסוד הטענות המשיבים?
14. המשיבים לא מסבירים. בתשובתם מסתפקים באמירה הסתומה: "לעמדת המשיבה, קיים חשש כי חשיפת המסמכים נשוא עתירה זו תביא לפגיעה בביטחון הלאומי של המדינה." אלא שלדידה של העותרת, אין די בכך, במיוחד כאשר תיאור המידע אינו מראה, על פניו, צורך אמיתי בהסתרת המידע עצמו. ועל אחת כמה וכמה בהתחשב בהתנהלות המשיבים בעניין, המטילה צל כבד על כנות טענותיהם.

נטל ההוכחה על המשיבים

15. נטל השכנוע בהתקיימם של הסייגים לחופש המידע מוטל על כתפי הרשות. כך עולה, בין היתר, מדברי ההסבר להצעת חוק חופש המידע (ה"ח 2630 תשנ"ז עמ' 397, בעמ' 408):

"שאלת נטל ההוכחה אינה כלולה בהוראות החוק, אולם מאחר שהרשות הציבורית היא הטוענת לקיומם של טעמים המונעים את מסירת המידע, הרי שנטל ההוכחה בעניין זה מוטל עליה."
16. השופט מודריק הציג סדר דברים להעברת נטל השכנוע מצד לצד בבוא הרשות לטעון בדבר קיומו של חסיון על מידע שהיא מסרבת למסור, ודברים אלה אומצו בפסיקה מאוחרת יותר:

"בשלב הראשון (הרמה הפורמאלית) מושמעת טענת הרשות, כי החלטת הסירוב שלה חוסה בצלו של סייג בדיון... אם מושמעת כפירה עובדתית בכך שנסיונות העניין מעוגנות בסייג שבדיון..., מוטל על הרשות להוכיח את הדבר... בשלב השני (הרמה העקרונית) מושמעת טענה מפי מבקש המידע, כי בקשתו מגלמת אינטרס ציבורי חשוב המתגבר על טעמי החיסיון. הטוען לאינטרס הזה צריך להוכיחו... בשלב השלישי (עימות בין האינטרסים) מתקיים עימות בין האינטרס הפורמאלי שהוצג והוכח על-ידי הרשות לבין האינטרס העקרוני שהוצג והוכח

על-ידי מבקש המידע. מי צריך לשכנע שהאינטרס שהוא אוהו בו עדיף? לדעתי הדבר מוטל על הרשות. הטעם לכך פשוט. המבקש חסר בסיס מידע מספיק כדי הרמת הנטל אילו הוסב הנטל אליו. הן המבקש אינו מצוי בפרטי המידע שהוא מבקש מן הרשות לגלותו. כיצד יוכל להראות, שלא על דרך ניחוש, כי עניינו עדיף?"

(ת"א 2060/99 לשכת עורכי הדין נ' שר המשפטים, פ"ד נח(3) 385).

17. מלים בעלמא, ללא פירוט ונימוק, אינן יכולות לשמש עילה להימנעות ממסירת מידע, ודי בכך כדי לקבוע שהמשיבים לא עמדו בנטל ההוכחה הנדרש מהם (עת"מ (ת"א) 1416/06 קורנוויץ נ' עיריית פתח-תקווה (טרם פורסם)).

18. יצוין, כי למיטב ידיעתה של ב"כ העותרת, המקרים הספורים בהם התקבלו טענות של חיסיון מתוקף סעיף 9(א)(1) היו כאלה בהם היה חשש בהסתברות גבוהה (שעולה כדי ודאות קרובה) לפגיעה ממשית בביטחון המדינה, ואילו כאשר לא נראה, על פניו, כאילו חשיפת המידע המבוקש תסכן את ביטחון המדינה נדחתה הטענה כאילו הוא חוסה בסייג לחובת גילוי המידע (ר' לדוגמה עת"מ (ת"א) 2087/08 התנועה לחופש המידע נ' צבא ההגנה לישראל (לא פורסם, 29.12.2009)).

הצורך באיזון האינטרסים

19. המילים "ביטחון המדינה" או "יחסי החוץ" אינן מילות קוד הנשלחות אל חלל האוויר מבלי משים ומיד מבטלות ורומסות כל זכות ואינטרס שניצבים מנגד. נהפוך הוא – הזכות לחופש מידע היא העיקרון המנחה ואילו מניעת גילוי וחשיפה בגין שיקולים כגון ביטחון המדינה ויחסי החוץ, היא החריג. כפי שקבעה השופטת פרוקצ'יה:

"הכלל הוא, אפוא – פומביות וגילוי. החריג לכלל הוא – חיסיון וסודיות. מאחר שהחריג לכלל מהווה הגבלה על נורמה חוקתית, החלתו באופן הפוגע בנורמה מותנית בתנאים מוקדמים שעיקרם תכלית ראויה ומידתיות."

(בג"ץ 258/07 ח"כ זהבה גלאון נ' וועדת הבדיקה הממשלתית לבדיקת ארועי המערכה בלבנון 2006, פסקה 3 לפסק דינה של פרוקצ'יה (לא פורסם, 6.2.2007))

20. כיוון שכך, המבחן להפעלת הסייג שבסעיף 9(א)(1) הוא מבחן נוקשה, ולא מרוכך, כפי שטוען ב"כ המשיבים. שהרי:

"כלל ידוע ומושרש הוא במשפטנו, כי בהתנגשות בין זכות חוקתית מוגנת לבין אינטרס ציבורי, גובר האחרון על הראשונה רק במקום בו קיימת הסתברות ראויה – לרוב, 'ודאות קרובה' – לפגיעה ממשית באותו אינטרס ציבורי" (ההדגשות הוספו – הח"מ)

(פסקה 22 לעע"מ 6013/04 מדינת ישראל – משרד התחבורה נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ (טרם פורסם, 2.1.2006); השוו לעת"מ 105/07 הניג נ' מדינת ישראל – משרד האוצר, פסקה 8 (18.11.2007); ראו גם זאב סגל, הזכות לדעת באור חופש המידע 176 (תש"ס)).

21. הזכות לחופש מידע אם כן אינה נסוגה באופן אוטומטי מפני טענה עלומה, שנראית בלתי סבירה על פניה, בדבר חשש לפגיעה בביטחון. אלא שנדרשת הוכחת חשש אמיתי ומבוסס, כזה העולה כדי ודאות קרובה לפגיעה ממשית בביטחון המדינה או ביחסי החוץ, היה ויחשף המידע הנדרש. המשיבים לא ביססו חשש שכזה, ואף לא טענו שביססו חשש שכזה.
22. ברם, גם אם היו מצליחים המשיבים לבסס חשש ממשי לפגיעה בביטחון או באינטרסים ציבוריים אחרים, הרי שעדיין מוטלת על הרשות החובה לשקול אינטרסים ציבוריים נוגדים, בטרם תיתן סירובה למסירת המידע. המחוקק נתן דעתו לצורך באיזון בין האינטרסים, בקובעו חריג לסייג בסעיף 10 לחוק, לפיו אין מניעה לחשוף מידע, גם אם קיים חשש ביטחוני בגילוי, אם טעמים של "שמירה על בריאות הציבור או בטיחותו, או שמירה על איכות הסביבה" גוברים על השיקולים שמנגד. כלומר, גם כאשר מידע חוסה בסעיף 9(א), עדיין נתון בידי הרשות שיקול דעת מסוים אם לחושפו אם לאו.
23. על כן, טענת המשיבים לפיה "מקום בו מידע בא בגדר הסעיף דלעיל הרי שהרשות אינה רשאית כלל למסור מידע כאמור" – בטעות יסודה.
24. בענייננו מתקיימים כל הטעמים המפורטים בסעיף 10. בנוסף לזכות לחופש המידע, קיים בעניין דן אינטרס ציבורי ממשי בגילוי המידע, לצורך ניהול מעקב וביקורת, שמירה על בריאות הציבור, הגנה על איכות הסביבה, וכן למען הניהול השוטף של המסחר ופעולות הסיוע ההומניטאריות. אלא שלדאבוננו, לפי תשובת המשיבים, כמו גם על פי התנהלותם בפרשה עד כה, נראה כי טעמים אלו לא נשקלו כלל ולא אוזנו אל מול אותו חשש ערטילאי מפני פגיעה בביטחון וביחסי החוץ.
25. כמו כן נראה, כי המשיבים לא שקלו כלל דרכים לצמצום הפגיעה בזכות לחופש המידע ובאינטרסים הציבוריים הכרוכים בגילוי המידע. למשל, המשיבים לא בחנו אפשרות לחשוף חלקים מהמידע המבוקש או להגביל את החשיפה בתנאים מסוימים, אלא העדיפו לטעון לחיסיון גורף על כל המידע והמסמכים, בכללם רשימות של סחורות ונהלים לקביעתן שאמורים להיות אזרחיים באופיים ויומיומיים בשימושם, ועל כן פומביים וזמינים לכל דורש.
26. דוגמה מוחשית אולי תסייע להבהיר במה עסקינן: על פי ניסיונם של סוחרים ובהתאם לדבריהם של גורמי התיאום הפלסטינים, המשיבים מסרבים לכל בקשה להתיר כניסתם של כוסברה ומרווה לרצועת עזה. מכך ניתן להסיק שכניסת מוצרים אלה אינה מותרת. מדוע? המשיבים לא חושפים. מהם הקריטריונים לפיהם אוסרים כניסתם של מוצרי מזון אלו, בעוד שקינמון מתירים? המשיבים מסרבים למסור. מהם הנהלים על פיהם מוסיפים או משמיטים מוצרים מרשימת המותרים? המשיבים טוענים לחיסיון. כפי שטוענים המשיבים, רשימת המוצרים המותרים מתעדכנת מעת לעת, אך נותרת חסויה. אם כך, כיצד יידעו הסוחרים וארגוני הסיוע על השינויים בתפריט? כיצד ייערכו להזמנת המוצרים? כיצד יימנעו מהוצאות כספיות מיותרות? וכיצד יוודא הציבור, כי הרשימות מספקות את צרכי האוכלוסייה וכי המעקב אחר המלאים אכן מבטיח את בריאות הציבור ובטיחותו? כיצד יבטיח הציבור כי לאיסור על הכנסת מוצרים מסוימים לא תהא השפעה שלילית על איכות הסביבה האזורית, כפי שכבר קרה בעבר?

הדרישה לדיון במעמד צד אחד

27. באשר לבקשת המשיבים להביא את הנימוקים לחשש מפגיעה בביטחון המדינה וביחסי החוץ במעמד צד אחד, תדגיש העותרת כי הכלל הנוהג ביחס לגילוי מידע הוא גם הנוהג ביחס לפומביות הדיון, היינו הכלל הוא פומביות הדיון ואילו החרג הוא חיסיון וסודיות (בג"ץ 258/07 לעיל). על אחת כמה וכמה כאשר צד אחד מבקש להגביל את הדיון למעמד צד אחד ובכך למנוע מהצד שכנגד את זכותו הבסיסית לשמוע את הטענות ולהגיב אליהם – זכות העומדת ביסוד שיטתנו ואין להגבילה אלא במקרים חריגים וקיצוניים.

28. אפילו במקרים בהם הצורך הביטחוני בהגנה על פרטי מידע מסוימים ברור לכל, עדיין נדרשים הטענות לחיסיון להסביר מדוע זה נדרש ועדיין מתבקשים הם לספק את מירב המידע שניתן לחשוף, בכפוף לשיקולי הביטחון. על אחת כמה וכמה בענייננו, בו מדובר במידע בעל אופי כללי, אשר על פניו לא נראה כאילו חשיפתו מקימה חשש ממשי לפגיעה חמורה בביטחון המדינה. **על כן, מבקשת העותרת מבית המשפט הנכבד לקיים דיון פומבי בשאלה, מדוע טוענים המשיבים כי חשיפת המידע תפגע בביטחון או ביחסי חוץ.**

תחולתו של סעיף 9(ב)(4) לחוק

29. בנוגע לאחד המסמכים, המכונה "צריכת מזון ברצועה - הקווים האדומים", טוענים המשיבים כי מדובר בטיוטה, אשר לא שימשה בשום שלב כבסיס לקבלת החלטות.

30. בהקשר לטענה כי מדובר ב"טיוטה" או ב"מסמך פנימי" תחזור העותרת על דברים שכבר כתבה וטענה ותדגיש, כי אין די בהכתרת מסמך כ"טיוטה" כדי למנוע חשיפתו. הרציונל העומד ביסוד הסייג שבסעיף 9(ב)(4) לחוק, ואשר מצדיק סירוב למסירת המידע, הוא הרצון להגן על תהליך קבלת החלטות ועל איכותן. ככל שהדיונים בסיווג נסתיימו והחלטות נתקבלו, הרציונל לא עומד עוד (ר' עע"מ 9135/03 **המועצה להשכלה גבוהה נ' הוצאת עיתון הארץ**, פ"ד ס(4) 217, 235). בכל מקרה, על פי סעיף 10 לחוק, צריכה הרשות לתת דעתה לענייניו של המבקש במידע ו"לעניין הציבורי שבגילוי המידע מטעמים של שמירה על בריאות הציבור או בטיחותו, או שמירה על איכות הסביבה" [ההדגשות הוספו – הח"מ].

31. באשר לטענת המשיבים כי מסמך זה אינו משמש לקבלת החלטות, תבקש העותרת להסתמך על הצהרת המשיבים עצמם בפסקה 7 לכתב התשובה, לפיה המשיבים מנהלים מעקב אחר המלאים ברצועת עזה "במטרה לאפשר התראה אפקטיבית אודות חוסרים צפויים או קיימים ברצועת עזה ולאפשר את קיום חובותיה של ישראל כלפי רצועת עזה, בכל הנוגע לשמירה על הצרכים ההומניטאריים החיוניים של האוכלוסייה". ברי, כי כדי לקבוע מה "חסר" יש לקבוע ראשית מהו "מספיק". על פי תיאורו, נדמה כי זו תכליתו של מסמך "הקווים האדומים".

32. אם מתקשים המשיבים שלא היא, יתכבדו ויחשפו את המסמכים שעליהם כן מסתמכים. ואם יאמרו שאין בידיהם אחרים, הרי שלא יהיה לנו אלא להניח שמסמך "הקווים האדומים" הוא המסמך הרלוונטי לקביעת המדדים ועל כן על המשיבים לגלותו.

החובה לגלות את כל המידע הרלוונטי

33. המשיבים ציינו בכתב התשובה, כי "מבדיקת גורמי תאום הפעולות בשטחים עולה, כי ישנם 4 מסמכים עיקריים הרלוונטיים לבקשת העותרת."
34. העותרת לא ביקשה את המסמכים העיקריים, כי אם את כל המידע הנוגע לבקשתה. ברי, כי הנטל לאתר את המידע והמסמכים הרלוונטיים לבקשת העותרת מוטל על כתפי המשיבים. העותרת אינה צריכה להצביע על מסמכים ספציפיים המצויים אצל הרשות, ודאי שלא להוכיח באותות ובמופתים, כפי שעשתה במקרה זה, כי מסמכים רלוונטיים אכן מצויים בידי הרשות.
35. היתלות בטענות כי מסמך ספציפי הינו או שאינו סופי אינה מרימה את הנטל הנדרש על פי חוק. על המשיבים מוטלת החובה לחשוף את מירב המידע העונה לבקשת המידע; עליהם החובה לשקול בכל מקרה אם חלים הסייגים שבחוק; ועליהם החובה לאזן את הצורך שבהפעלת הסייג אל מול האינטרסים שבגילוי המידע. המשיבים לא עשו ולו אחת מאלו.
36. התנהלות המשיבים בפרשה דנו, על ההשהיות, ההסתרות וההצהרות הכוזבות הכרוכות בה, אינה מעידה על הפעלת שיקול דעת סביר, שטוב יהיה אם נכבדו. ההפך הוא הנכון – התנהלות המשיבים המתמיהה מעצימה את האינטרס הציבורי בחשיפת פעולותיה. אם האור הוא המחטא הטוב ביותר, הרי שמישהו כאן צריך להדליק את השמש.
37. לאור כל זאת, מבקשת שוב העותרת מבית המשפט הנכבד כי יורה למשיבים לחשוף את כל המסמכים שברשותם הרלוונטיים לבקשת העותרת ולהורות על דיון בנוכחות הצדדים בעניין טענות החיסיון שהעלו המשיבים.

6 מאי 2010

תמר פלדמן, עו"ד
ב"כ העותרת